

ת"פ 2016/07 - מדינת ישראל נגד אביב מלכא

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 16-07-2016 מדינת ישראל נ' מלכא
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
אביב מלכא
הנאשמים

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המיחס לו באישום הרាជון עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: החוק), שימוש בכוח או באיזומים למנוע מעצר, לפי סעיף 47(א) לפיקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב], התשכ"ט - 1969 (להלן: הפסד"פ); ובאישור השני עבירה של איזומים לפי סעיף 192 לחוק.

כתב האישום

2. כתב האישום מתראר למעשה את התנהוגות הנאשם כלפי שוטרים שפעלו במסגרת מילוי תפקידם.

על פי עובדות האישום הראשון, נהג הנאשם בתאריך 16.1.25. במשאית בכביש 1. השוטר אדייר קדוש (להלן: השוטר אדייר או אדייר) והמתנדב אשר סמי (להלן המתנדב או סמי), שנסעו בסמוך, הבחינו בנאשם אוחז תוך כדי נהיגה בידי הימנית במכשיר טלפון נייד בזמן לאוזן ימין. השוטר אדייר ניסה לעצור בצד הכביש, ניגש למשאית, הסביר לנאשם את הסיבה לעינבו ובקש ממנו להציג את רישיון הנהיגה ואת רישיון הרכב.

משיסרב הנאשם למסור את רישיון הנהיגה שלו לשוטר, לאחר שטען שלא דבר כלל בטלפון, אמר השוטר לנאשם שהוא מעוכב לצורך זה והוא על מנת שיימסר לו דוח תנועה.

בשלב מסוים מסר הנאשם לשוטר את רישיון הנהיגה שלו, אך לא מסר את רישיון הרכב, ואמר לשוטר "המשאית גנובה, אין לי רישיונות, טוב?".

לאחר שהשוטר פנה לנידית על מנת למלא את הדוח, הגיע הנאשם לנידית, דפק על חלון הנידית בעוצמה וצעק: "פתח

רגע, אני רוצה לראות אם תרשום לי את הדוח זהה". על אף דברי הנאשם, המשיר השוטר ברישום הדוח ובתגובהו פתח הנאשם את דלת הניידת, חרב ניסיונות השוטר לסגור אותה, תוך שהוא אומר: "יא מזדיין, יلد קקה אתה לא ראית אותו בטלפון אתה לא תרשום ת'דוח זהה", וכן: "אתה לא תרשום לי דוח יא מזדיין, קוקסינל אתה עלק דוח, אני יראה לך מה זה".

משהתריע השוטר בפני הנאשם שיתרחק ממנו ומהניידת וניסה להרחקו, דחף הנאשם בחזקה את השוטר עם שתי ידיו. לאחר שהשוטר הزعיק תגבורת והמשיך ברישום הדוח, ניגש הנאשם פעמיים נוספת לניידת, דפק בחזקה על החלון, צעק לשוטר: "יא הומו מזדיין פתח תלדת", תוך שהוא לגדף ולדפוק על החלון על אף ניסיונות המתנדב להרגיעו.

במהרשך הגיע למקום האירוע שוטר נוסף בשם יוסי מזרחי (להלן: השוטר מזרחי) וביקש מהמעורב לחדר מלדפוק על החלון הניידת. בתגובה לדרישת השוטר מזרחי אמר הנאשם למזרחי: "מי אתה בכלל תורייד את הכלובע, אתה כלום ושומם דבר". הנאשם סירב לבקשת השוטר מזרחי לגשת למשאית ואף קלל אותו. בשלב זה התריע השוטר מזרחי בפני הנאשם שם ימשר במשעו יעצר, הניח עליו יד וכיוון אותו למשאית. בתגובה דחף הנאשם את השוטר מזרחי ואמר לו: "מי אתה בכלל, אני לא דברתי בטלפון למה שאני קיבל דוח".

במהרשך הודיע השוטר מזרחי לנאים שהוא עצור וניסה לכבל את ידיו באזיזים, ואילו הנאשם הסתיר בתגובה את ידיו על מנת להקשות על מעצרו, תוך שהוא מנסה להשוויל.

3. על פי עובדות האישום השני, בהמשך היום, בסביבות השעה 14:00, עת הוביל השוטר אדיור את הנאשם מתחנת המשטרה במסובים לכיוון תחנת משטרת ראשון לציון, אימם הנאשם על השוטר אדיור במילים: "שמעו אני יתן לך מרפק לעין, אדיור קדוש, עד לבית אל תdag".

התשובה לאישום

4. הנאשם כפר בכל עובדות כתוב האישום. בתשובה לאישום הודה הנאשם, באמצעות באת כוחו, שאכן "היה מגע עם השוטר", אולם טען שבכתב האישום "מצינים רק את המגע שלו ולא את מה שהיה לפני". עוד נטען שתיאורי השוטרים הינם "מוגזמים בצורה גסה" ואינם משלימים את שARIUR באירוע, וכן שהשוטר מספר על ההתקטטות והאיומים שלו כלפי הנאשם.

בנוגע לאישום השני נטען שהשוטר הכניס את הנאשם לנידת כשהוא אזוק, אולם הוא אימם לאחר שהשוטרים איימו עליו.

5. יצא אם כן, שיריעת המחלוקת בין הצדדים משתרעת למעשה על כל חלקו כתוב האישום, למעט עובdetת נוכחותו של הנאשם במקום האירוע והעובדה שנעצר על ידי השוטרים. בתוך כך טען הנאשם שהוא כלל לא דבר בטלפון הנייד, ומכך לא הייתה כל סיבה לעצרו. נוסף על כך טען הנאשם להתנהגות "לא תקינה" מצד השוטרים. לפיכך יש לבחון את כל פרטי האירוע מתחילה ועד סוף ולכך נפנה עתה.

6. ראיות התייעזה התבפסו על עדויות השוטרים שהשתתפו באירוע: אדיר והמתנדב צחי, שנכחו במקום לאורך כל ההתרחשויות, והשוטר מזרחי שהגיע למקום בהמשך, לביקשת אדיר. נוסף על כך הוגשה הודעת הנאשם במשטרת (ת/1), דוח התנוועה שקיבל הנאשם במקומות (ת/2), ומכתב מה"ש לשלווחת תביעות ראש"צ, בו הודיע למאשימה שתיק מה"ש שנטפה "גנץ ללא טיפול נוסף בשל זנחת התלווה" (ת/3).

עדותם של אדיר

7. כבר בפתח הדברים אצין שעדותו של אדיר הותירה בי רושם אמיתי ביותר. במהלך עדותו היה השוטר אדיר ענייני, ותיאר את הדברים כהוויתם, באופן המאפשר קביעת ממצאים עובדיתיים על פיהם.

8. אחת מטענות ההגנה הייתה שהשוטרים כלל לא יכלו להבחין האם הנאשם דבר בטלפון הניד במהלך הנסעה. בעניין זה הבahir אדיר כבר בפתח דבריו (עמ' 11) שהוא הבהיר במשאית שהייתה מצד ימין שלו, וכן שראה "דרך חלון שקוף קדמי של הנגג" (כלומר של הנידת - ע.מ.) את הנאשם "מבצע עבירה של שימוש בטלפון סלולרי תוך כדי נסעה". במהלך חקירותו נגדית, משנתבקש לשוב ולהסביר כיצד יכול היה להבחין בנאשם, במצב דברים בו השוטרים נסעו בכל רכב נמוך ואילו הנאשם נהג במשאית גבוהה, השיב אדיר: "כמו שצינותי בדוח, אני נסעת בנתיב שלישי מימין, המשאית הייתה בנתיב אחד מימין, ביןנו לא הייתה הפרעה ויכולתי להבחין בבירור" (עמ' 13 ש' 7-5).

כמי שמשמש כשותר תנוועה, הקפיד אדיר לדijk כבר בדוח שערך, וציין את העובדה שהנאשם אחז בתלפון הניד בידו הימנית (ת/2). בעניין זה ניסתה ב"כ הנאשם להוכיח על אדיר ולשאול אותו כיצד יתכן שהבחן בתלפון הניד בידו הימנית של הנאשם, במצב דברים בו נסעו השוטרים משמאלו לנאשם, ככל מרחב באופן בו סביר שגופו של הנאשם יסתיר את המכשיר מעיני השוטרים, בפרט כאשר הנידת המשטרתית נמוכה מהמשאית בה נהג הנאשם.

תשובהו של אדיר בעניין זה הייתה חדה וחד מושעת: "אני בנתיב השלישי מימין. המשאית בנתיב הראשון מימין. ביןנו יש מרחק, אני רואה, אין לי בעיה, זה לא שאני צמוד אליו וצריך להרים את הראש, אני מבחין בבירור בחלון קדמי שמאלי. שקוף, בלי וילונות, בלי מדבקות, רואים ביד (הצביע על האמה). ברגע שהוא רואה אותי הוא הוריד את היד, את הטלפון. אז ראיתי את הטלפון" (עמ' 13 ש' 13-16).

מהאמור עולה שאדיר לא רק שראה את הטלפון עצמו, אלא שקדם לכך הבחן בתנוועות הנאשם, המתאימות לאדם שאחז במכשיר טלפון נייד ומדבר תוך כדי הנהגה. נוסף על כל אלו, תיאר אדיר התנהגות טبيعית של אדם שניבהל כאשר ראה שוטר שהבחן בו מבצע את עבירות התנוועה.

9. בעדותו תיאר אדיר, בין היתר, את הדרך בה התנהג כלפי הנאשם, לרבות סירוב להזדהות, דברו תוך הרמת הטון, "דברו שהוא לא ראי ולא מכובד", ובהמשך, לאחר הצגת רישון הנהגה, סירוב למסור את מסמכי הרכב. בעניין זה הסביר אדיר את הצורך לבדוק את המשאית, שכן הנאשם אמר לו שהמשאית גנובה.

במה שסביר אDIR כיצד הנאשם ניגש לנידת והלם בחלוון, וקלל אותו. עוד ציין DIR שלמרות התנהגות הנאשם, הוא יצא לעברו, ביקש מה הנאשם לחזור למשאית שלו על מנת שלא יסכן את עצמו או משתמש בדרך, כל זאת תוך שמירה על איפוק (עמ' 12).

נסף על DIR, הבהיר DIR שהזעיק כוחות תגבור רק לאחר שהענינים "התחמו", הגדתו, כאשר הנאשם דחף אותו בשתי ידיים, דבר שגרם לאDIR אף לחזור לנידת שלו ולהסתגר בה (עמ' 12 ש' 9-8 וכן עמ' 14 ש' 22-27).

גם בשלב זה, המשיך הנאשם לקלל את DIR. במהלך עדותו ניכר שאDIR הרגש חוסר נעימות עת התבקש לתאר את הקלותות שהותחו בו במהלך האירוע כולו, וניטה תחילת "לדילג" על המיל המדוייק שהותח בו מצד הנאשם (עמ' 11 ש' 23 ועמ' 12 ש' 11), תוך שהפנה לדוח שרשם. מ شأن התבקש לתאר את הקלותות אמר (ויסלח הקורא): "לא זוכר, היה שם הרבה, הוא אמר לי אתה בן זונה, ילד מזידין, ילד קטטה (טעות הקלהה - צ"ל, ויסלח שוב הקורא, "ילד קקה"), ואכל Zion, כל מני אמירות מבישות" (עמ' 12 ש' 13-11).

10. אשר לנחיצות מעצרו של הנאשם, סביר DIR שברגע שהtagborot שהזעיק הגיעו למקום, הבינו השוטרים בתנהגו הברוטלית של הנאשם, וניסו, ביחד עם שותפיו, להרחקו ולהרגיעו. משלא עליה הדבר בידם ולאחר מכן שהנתנו סירב לחזור למשאית שלו, ותקף את השוטרים והמתנדב, לרבות את השוטר מזרחי שהגיע למקום, נאלצו השוטרים להשתחמש בכוח, לאזוק אותו ולעצור אותו, אולם גם זאת רק לאחר התראות חזירות ונשנות. בהמשך הוסיף DIR מיזמתו שמאחר שהנתנו לא שיתף פעולה עם השוטרים, הוא הוציא מיכל גז פלפל והזהיר את הנאשם שבמידה ולא אפשר לשוטרים לככול אותו בדיון,יאלץ להשתמש נגדו בגז פלפל. בשלב זה נעהו הנאשם לדרישת השוטרים והם הצליחו לככול אותו.

11. אשר לאירוע המתואר באישום השני, סביר DIR שגם בתחנת המשטרה המשיך הנאשם לקלל, "הדף את עצמו", ואמר לו "זהר אני אדחוף לך את המרפק לעין, עד הבית אני אגיע אליו" (עמ' 12 ש' 21-25; וכן עמ' 22). לדברי DIR, האיום והקללות פסקו רק לאחר שהגיע עם הנאשם לחדר.

עדותו של המתנדב אשר סמי

12. במבט - על נתן לומר שהמתנדב סמי זכר את האירוע בקווים כלליים בלבד. עם זאת, ניכר היה שסמי תיאר אתplibת ההתרחשויות מתוך זיכרונו. סמי היה מודע לכך שהוא אינו זוכר את האירוע לפרטיו, וכל אימת שלא זכר פרט מסוים, ניזהר בעדותו והבהיר זאת טרם מתן התשובה (למשל עמ' 15 ש' 29 ושי' 31; עמ' 16 ש' 7; עמ' 16 ש' 18), או שבקש לעיין בדוח הפעולה שערך. תשוביתו הזהירות של סמי והדרך בה תיאר את מצב הדברים בשטח, הותירו בי רושם אמין.

בתוך כך תיאר סמי את שלב עצירת המשאית, לאחר DIR הבחן בטלפון הניד, והבהיר שהוא עצמו לא ראה את הנאשם מבצע את העבירה. העד ציין מספר פעמים שהוא בנידת, את העבודה DIR חזר לנידת על מנת לרשום דוח לנאים, את העבודה שהנתנו דפק בחלוון ובදלת הנידת, את יציאתו של DIR מהnidet בשל כך ואת העבודה שהנתנו דחף את DIR. עוד ציין סמי שבשלבים בהם DIR היה מחוץ לנידת, הן בשלב ההליכה למשאית והן

בשלב בו אדיר יצא מהנידת לאחר שהנאשם דפק על החלונות וניסה לפתח את הדלת, יצא אף הוא מהnidת על מנת לאבטח את אדר.

סמי הבהיר של מיטב זכרונו גם הוא ביקש מהנאשם להירגע "ולא להגיע למצב שמסתויים לא טוב", אולם הנאשם "לא שמע" (עמ' 15 ש' 32-31; עמ' 17 ש' 17).

סמי הוסיף והסביר שנוכח התנהגותו של הנאשם, שככלו דחיפות, הזעיקו הוא ואדר סיוע של שוטרים נוספים.

בכל הנוגע לשלב המעצר, הסטייע סמי בדוח הפעולה שערך ומספר שהנאשם התנגד למעצר. במקום אחר אמר סמי שהוסבר לנאשם שבמידה שהוא יתנגד, יbia הדבר לשימוש בגז פלפל, עובדה שאכן הביאה להפסקת ההתקנות ואפשרה לשוטרים לככוב אותו.

בדומה לאדר, תיאר גם סמי את האמרות בהן השתמש הנאשם כלפי אדר: "zion, homo,ild, shkrn".

עדותו של שוטר התגבור יוסי מזרחי

13. השוטר מזרחי תיאר כיצד קיבל את הקRIAה של אדר במערכת הקשר להגעה למקום האירוע, ציין שברגע שהגיע למקום ראה את אדר יושב בתוך הנידת שלו כשהnidת סגורה, שעה שהנאשם עומד מחוץ לנידת, בחלק של הנוסף ליד הנהג, ו"דפק בחזקה על החלון" (עמ' 18 ש' 11; עמ' 19 ש' 6 ו- 23).

על כך הוסיף סמי, שבשעה שביקש מהנאשם לחזור לדפקון על החלון, השיב לו הנאשם שהוא לא ביצע את העבירה, ומשמעותה זו הוא מסרב לקבל את הדוח.

נוסף על כך תיאר מזרחי שבשעה שאמר לנאשם לחזור למשאית שלו, דחף אותו הנאשם, תוך שאמר לו "מי אתה בכלל תוריד את הכבע, אתה כלום ושומ דבר" (עמ' 18).

בשלב זהה, תיאר השוטר מזרחי שאדר אמר לנאשם שבמידה ולא ייחל ממעשו, ואלץ אדר להשתמש נגדו בגז פלפל, תיאור המתישב, כאמור, עם גרסת אדר והמתנדב.

ראיות ההגנה (עדות הנאשם)

14. ראיות ההגנה הסתמכו על עדות הנאשם בלבד.

בתשובה לאיושם נמסר שלנאשם יש שלושה עדי הגנה, אולם בסופו של יום ההחלטה לוותר עליהם מסיבותו שלו. כך,

למשל, נמסר תחילה שachat העדות שתיעיד תהיה אמו של הנאשם, שליוותה אותו במהלך הדיונים, לרבות ביום בו נשמעה פרשת ההגנה, אולם הנאשם כאמור יותר על עדותה. עד פוטנציאלי נוסף היה אביו של הנאשם, לגביו Natürlich שלא יוכל היה להגיע עקב בעיה רפואי.

מכל מקום אין חולק על כך שני העדים לא נכוו במקומם המקורי.

15. בחינת עדות הנאשם מחייבת על בעיתיות גרסתו במספר מישורים.

כבר בפתח עדותו התרשםתי שהנ帩ם "דילג" על כל אותן חלקים שאינם נוחים לו, ככלומר אותן חלקים בהם טרם הוא את תרומתו לארוע שהתרחש, זאת באופן שהותיר את גרסתו מחוררת וחסרת היגיון פנימי.

כך, למשל, הכחיש הנאשם שהוא נסער במהלך האירוע (עמ' 27 ש' 7). מנגד, אישר הנאשם מספר עובדות התומכות דווקא במסקנה הנלמדת מגורסת השוטרים, לפיה הוא לא היה רגוע במהלך האירוע. הנאשם הודה בעובדה שהמתנדב "דיבר אתי בחוץ אמר לי תירגע" (עמ' 27 ש' 6); בעובדה שהשוטרים הזמינו למקום נידחת נוספת; בעובדה שהוא התנגד למעצר; ובעובדה שאדיר זההיר אותו שככל שימשך להtantג הוא יאלץ לשימוש נגדו בגז פלפל (עמ' 27 ש' 14-6).

גרסה חסרה זו של הנאשם, לעומת, כאמור, אל מול גרסאות השוטרים, בהן ניתן למצוא מענה לכל אותן חורמים, כמו למשל לשאלות - מדוע היה צריך להרגיע את הנאשם, מדוע היה מקום להזמין למקום נידחת נוספת ומדוע היה צריך להזהיר את הנאשם מפני שימוש בגז פלפל נגדו.

במקום אחר תיאר הנאשם כיצד השוטר ביקש ממנו את הרישיונות, ואף השתמש במילה "בקשה" (עמ' 26 ש' 25), וטען שכן מסר לשוטר את הרישיונות.

משנשאל הנאשם מודיע, ככל שהתנהגותו הייתה תקינה, היה צורך להזעיק כוח תגבור למקום, השיב: "...אולי בגלל שלא הקשתי לו, בגלל שלא חזרתי למשאית..." (עמ' 29 ש' 26). ככל שהרסת הנאשם הייתה הגירה הנכונה, מצופה היה שהשוטר יבדוק את הרישיונות, ימלא דוח ומסור אותו לנוגה, כפי שקרה עם נהגים רבים נוספים המקבלים דוחות תנואה מדי יום.

בהקשר זה מצאתי לדוחות מכל וכל את טענות ב"כ הנאשם בסיכון, לפיה התנהגות השוטרים כלפי הנאשם הוקצנה על ידם מתוך כוונה להסלים את המצב, וכן את ההקללה המופיעה בסיכון בתחילת סעיף 9, שਮוטב היה לו לא להיות מועלית כלל.

16. נוסף על כן, סתר הנאשם בעדותו את דבריו במשפטה בגין חלק ש מבחינתו היה נדבר מרכזי בהגנתו - האם הוא אכן דבר בטלפון הניד תוך כדי נהגה והאם השוטרים יכולים לבדוק בכך. בהקשר זה אמר הנאשם בחקרתו במשפטה (ת/1 ש' 7-6): "...נסעתי... השוטר עבר משMAIL, הוא היה לפני ואז הוא לחץ ברקס עמד לידי ואמר לי עצור בצד...". ככלומר, בשלוש דרכים שונות הודה הנאשם במשפטה שהשוטרים לא נהגו מאחוריו, אלא תחילה עקפו אותו ורק לאחר שהבחינו בו מדבר בטלפון, האטו את נסיעתם על מנת לנסוע במקביל אליו בכך לכרז לו לעצור.

ואולם, בעדותו לפניו שינה הנאשם את גרסתו וטען: "הוא היה מאחורי, נסעתו הוא היה מאחורי, כרז לי לעצור..." (עמ' 28 ש' 1). רק משועמת עם דבריו במשפט, חזר הנאשם על גרסתו הראשונה והודה שהוא שackson השוטר בלם את רכבו באופן שאפשר לנԱם לראות את אורות הבלם, וכן את העובדה שהנידת נסעה לפניו בנתיב מקבל אליו, ולא באותו נתיב (עמ' 28 ש' 3-18).

17. גם בכל הנוגע לסוגיות הקלות שהטיח הנאשם בשוטרים, מצאתי את גרסתו של הנאשם כבעהית. לאור כל עדותו הבהיר הנאשם שקלל את השוטרים. מעבר לעובדה שגרסתו זו של הנאשם עומדת בסתריה לעדויות כל השוטרים, הרי שכבר מדויק התנועה שנמסרה לנԱם במקום האירוע, עליה שהשוטר אדיר ציין את המלים המדויקות שאמור לו הנאשם: "אתה לא תרשום לי דוח, יא מזדיין, קוקסינל אתה, עלק דוח, אני אראה לך מה זה" (ת/2). ואולם, הנאשם סירב לחתום על הדוח ולא אמר לשוטר שהדברים שנכתבו על ידו אינם נכונים.

aczin שבמסגרת עדותו לפני, לא טען הנאשם שדברים שביקש לומר לשוטר בשטח במהלך כתבת הדוח, לא נרשמו על ידי השוטר.

18. גרסתו של הנאשם לא הייתה סבירה בעיני גם בהיבטים נוספים. הנאשם הודה שישלים על דוח התנועה שקיבל, למחרות לדבריו לא דבר בטלפון בזמן נהיגה (עמ' 30 ש' 27), זאת בשעה שמצופה היה ממי שהתקומם על מתן הדוח השגוי, לטעמו, שינהל על כך משפט. את התנהלותו זו הסביר הנאשם בכך שלא רצה להישפט (עמ' 30 ש' 31). על דבריו אלו של הנאשם הוסיף באט כוחו בסיכון (סעיף 16), אולם מצאתי שאין בהסביר התנהלות תמורה זו.

19. קו ההגנה של הנאשם, לפיו התנהלות השוטרים כלפי הייתה "מוגצת" ושהשוטרים "חיפשו אותו" או באו במטרה לעצור אותו, אינה מתישבת אם כן, עם התנהלותו הנԱם עצמו, הן בשטח והן לאחר האירוע (הימנעות מהגישת תלונה במח"ש (ת/3) ותשולם דוח התנועה), והוא אף אינה מתישבת הגיון של דברים ועם השכל הישר. ככל שהנאשם חש עצמו נפגע מהאירוע, יכול היה לנתקוט בשורה של צעדים במטרה להוכיח את צדקתו דבריו, אולם הוא לא עשה דבר בעיני.

במאמר מוסגר.aczin שלמרות שניתן ללמידה מדברי באט כוחו של הנאשם שהוא קיבל ממנו "יעוץ משפטי" שלא להגיש תלונה במח"ש בזמןאמת (עמ' 32 ש' 13, ש' 30, וכן סיכומים סעיפים 16-17), הרי שהנאשם עצמו שלל את הטענה שהוא אמר לבאת כוחו שהוא מעוניין להتلונן נגד השוטר (עמ' 33 ש' 1).

דיין

20. כאמור, מצאתי לתת אמון מלא בעדותו של אדир. עדותו הייתה זהירה ומדויקת, וניכר שהשוטר ניסה בכל מעודו לדיקק ולהיזמוד לעובדות. בחקירה הראשית תיאר אדир את פרטי האירוע מזכירונו, וכאשר לא זכר פרטי מסוימים ציין זאת מפורשות, או שהפנה לדוח שרשם בזמןאמת (למשל עמ' 12 ש' 27), מבלי שניסה "להשלים" פרטיים שלא התרחשו

בפועל.

כך, למשל, ציין אדר במהלך החקירה הנגידית, שהוא אינו זוכר אם בשלב מסוים היה המתנדב בתוך הנגידת או מוחזقا להה (עמ' 14 ש' 1), או כמה זמן דפק הנאשם על חלון הנגידת (ש' 6).

אדיר הסביר כיצד פועלו הוא והמתנדב בצורה הדרגתית ומקצועית - נחושה מצד אחד, כמתבקש משוטר בתפקיד, והירה מהצד שני (עמ' 14 ש' 18-9), כל זאת באופן משכנע שחזק את הרושם האמין בעדותו.

אדיר הדגיש שמדובר באירוע חריג מבחינתו ("זה לא אירוע שמנHALIM يوم יומ" - עמ' 12 ש' 27; "אני עושה את זה כעניין שבשגרה (לעוצר כל רכב של אנשים שמדובר בטלפון בזמן נהיגה - ע.מ.) אף פעם לא נתקלתי בנסיבות ואיומים כללה" (עמ' 13 ש' 30)). נוסף על כך הרושם שהתקבל מדברי אדר ויצר השוטרים הוא שהשוטרים עשו כל שביכולם על מנת שלא להסלים את האירוע, שזכה התרחש בשוליים של כביש מהיר, מקום בו עלולים לנסוע אופנועים, זאת בשל הסכנה שנשקפה להם ולנאים (עמ' 12 ש' 31-31).

מעבר לתיאור מפורט של התנהגות הנאשם המקיימת עבירות פליליות, מצאתי לקבל את דבריו אדר בכל הנוגע לתחילת של האירוע, ובפרט לעובדה שהואבחן בגיןו בחישוב הטלפון הניד תוך כדי נהיגה. בכךין זה אבהיר, שגם אם עצם השימוש בטלפון הניד בזמן הנהיגה אכןו חלק מיסודות העבירות בהן הנאשם, מצאתי בכל זאת להתייחס לכך כחלק מניתוח הראיות ומהימנות השוטרים, זאת נוכח החשיבות הרבה שייחס לכך הנאשם עצמו.

משמעותי לקבל את גרסתו של אדר לפיה הנאשם אחז בידו הימנית במכשיר הטלפון הניד, הרי שהשוטרים פעלו כמצופה מהם, עצרו את רכבו של הנאשם, ובקשו ממנו להזדהות ולמסור תעודה מזהה ואת מסמכי הרכב. עם זאת יודגש מיד, שגם אם לא ניתן היה לקבוע ממצאו עובדתי לפיו הנאשם אחז בטלפון הניד שלו במהלך הנהיגה, לא היה בכך כדי להצדיק את התנהגות הנאשם כלפי השוטרים.

21. מasad ראיות התביעה נסמרק, כאמור, גם על עדותו של המתנדב סמי, עדות אותה מצאתי כמהימנה. העד סייר שהוא מתנדב במשטרת התנועה בתל אביב במשך 13 שנים, ועובדה זו מתiphyשבת עם עדותו השකולה, העניינית והירה. העד ذכר את ליבת האירועים ועדותו התישבה עם גרסתו של אדר ותמכה בה, באופן שחזק את מהימנות שתי העדויות. גם אם היו אי-allo אי-דיוקים בין גרסאותיהם של השניים (כמו למשל במקרים שלבדים המדיוקים בהם יצא המתנדב מהנגידת), הרי שמדובר בפרטים שלולים וצדדים, שנitin להסביר במgebenות הזיכרון האנושי, בחולוף הזמן וריבוי האירועים בהם טיפלו השניים לפני האירוע ולאחריו.

22. נוסף על עדויות שני השוטרים שנכחו באירוע מתחילה, מצאתי לתת אמון מלא בעדות השוטר מזרחי, שהגיע למקום בהמשך ככוח תגבור.

גם העד לא ذכר או לא דיק בפרטים מסוימים, או שהעד באופן שלא התישב עם עדותם של אדר ושל סמי (למשל עמ' 20 ש' 15; ועמ' 19 ש' 25 עד עמ' 20 ש' 2), הרי שהתרשםו היא שהדבר לא נעשה בזדון, או מתו רצון להרע לנאים, אלא עקב חולוף הזמן, או, בלשונו של העד: "בסיומו של דבר זה היה לפני שנתיים" (עמ' 19 ש' 10).

באופן כללי, עדותו של השוטר מזרחי תמכה וחיזקה את עדויותיהם של אדריך ושל המתנדב, ואם זכר באופן שונה פרט מסוים, כמו למשל מי מהשוטרים הסיע את הנאשם לתחנת המשטרה לאחר האירוע, הרי שאין מדובר בפרט מהותי העומד בלבת כתוב האישום, ואין בו כדי לפגוע ברושם הטוב שהותירה בי עדותו.

23. לסתוקם, מצאתי שעדיות השוטרים היו מהימנות, התיחסו אחת עם השנייה וולעתים אף השלימו אחת את השנייה באותו חלקים מעטים בהם מי מהשוטרים לא זכר פרט מסוים.

דווקא העובדה שהיא פערם קטנים בעדיות השוטרים, מעכימה את מהימנותם, ומחזקת את המסקנה שהם לא תיאמו ביניהם גרסאות, כפי שנטען על ידי הגנה.

נוספּ על כך, מצאתי לדחות את טענתו הנוספת של הנאשם, לפיה השוטרים "חיפשו אותו", או שנתנו לו דוח על לא עוזל בכך. השוטר מזרחי הבahir ש"אין שם אינטראס לשוטר לעצור סתם אדם ולבזבז את היום שלנו בתחנה" (עמ' 19-24), ואילו השוטר אדריך השתמש במילים: "אני לבוש מדיים, אני במשטרת, אין לי מה להתגרות באף אחד, סך הכל מקום העבודה, חלק משילוחות שלי, לא באתי לריב עם אף אחד". על כל אלו יש להוסיף אף את דברי הנאשם עצמוני שהודה שהמתנדב ניסה להרגינו במהלך האירוע, עובדה שיש בה כדי לתמוך בעדיות השוטרים לפיה הם פעלו להרגעת המצב ולא להסלמו.

הסבירים אלו מקובלים עלי ומתאימים עם שורת ההיגיון. שוטר שנשלח בובקו רשותו של יום למלוי משימותיו, יוצא בדרך כלל מנת לאכוף חוק ולשמור על הסדר הציבורי, ולא על מנת לחפש אזרחים תמיימים עמו יוכל להתעמת במהלך המשמרת.

זכור, השוטרים שהיו בעיצומה של נסיעה מבצעית, עצרו את הנאשם באמצעות כביש מהיר, לאחר שהבחינו בו מדובר בתלפון, והשתכנעתי שככל שביקשו היה לסייע בהקדם את האירוע הנתקודתי של מתן דוח התנועה, במטרה לחזור לשגרת העבודה שלהם.

מנגד, מצאתי לדחות את גרסת הנאשם, אותה מצאתי כחסרה ומגמתית, ומשכך כלל מהימנה.

סיכום והכרעה

24. אשר לאישום הראשון, בהतבס על עדויות שלושת השוטרים, מצאתי שהוכחה התנהגותו של הנאשם בכתב האישום, ושבהתנהגות זו יש כדי לבסס עבירה של הפרעה לשוטר במלוי תפקידו.

25. אשר לעבירה של התנהגות בכוח או באיזומים למעצר לפי סעיף 47(א) לפס"פ, מתייחס כתוב האישום לעובדה שה הנאשם "הסתיר את ידיו על מנת להקשות על מעצרו, תוך שימוש בשתולל".

על אף שהן הנסיבות והן ההגנה לא התייחסו בסיכוןם לעבירה זו, מצאתי לייחד לה בכל זאת מספר מלים. כפי שפורט

לעיל, תארו השוטרים שהנאים דחף את אדר ובהמשך את השוטר מזרחי. אין חולק על כך שאותה פעולה, במהלכה הפעיל הנאים כוח כלפי השוטרים, הייתה הסיבה לאלימות של הנאים, ולא פעולה בה נקט הנאים לאחר שהובחר לו על דבר מעצרו.

למעשה, אף לא אחד מהudyim העיד על כך שהנאים השתמש בכוח במובן של יצירת מגע עם השוטרים במטרה למונע את המעצר, וכל שעה מדבריהם הוא שהנאים סירב להושיט את ידיו קדימה לצורך כבילתו, ואף הסתרם מאחוריו גבו. גרסה זו מתישבת אף עם דברי הנאים עצמו בת/1 ש' 41.

חרף העובדה שהוכחה שלא היה כל מגע בין הנאים לבין השוטרים לאחר שנמסר לנאים שהוא עוצר ולאחר שהתקבש למסור את ידיו לצורך כבילתו, מצאתי שעדי התנגדות של הנאים מבוססת עבירה של התנגדות בכוח או באיזומים למשער, זאת מספר נימוקים.

האחד, עיון בהוראות סעיף 47(א) לפס"פ מצבע על כך שהוא אינו דורש שהשימוש בכוח יכול מגע פיזי בין המתנגד למשער לבין השוטר, אלא רק שהמתנגד יעשה פעולה כוחנית כלשהו כדי למנוע או להכשיל את המשער החוקי, זאת ללא כל קשר לשאלת האם בעקבות הכוח נוצר מגע בין המתנגד לבין השוטר.

השני, פרשנות זו עולה בקנה אחד עם מטרת הסעיף - לאפשר לשוטרים לעוצר אדם ללא הפרעה, בהינתן שאכן מדובר במשער חוקי.

השלישי, העובדה שאחת החלופות בהן מתגבשת העבירה של התנגדות למשער, אינה כוללת רכיב פיזי כלשהו, אלא מסתפקת באמירת דברי איום לשוטרים.

במובן זה, עונה התנגדות הנאים, שככללה הושטת הידיים לאחור והסתתרתם מפני השוטרים, על היסוד העובדתי של שימוש בכוח הדרוש לצורך הרשותה בעבירה זו. באופן דומה ניתן לחשב על מצבים נוספים בהם תבוצע פעולה כוחנית שלא תעללה כדי עברית תקיפה ולא תוכל מגע בין מפעיל הכוח לבין השוטר, כגון מקרים בהם החשוד מחבך עז או עומד, שוכב על הרצפה, חוסם בגופו דלת, מניח מכשול וכו'ב פועלות פיזיות, לעיתים פאסיביות, ובלבבד שמטרתן היא להכשיל את המשער החוקי.

אשר ליסוד הנפשי, הודה הנאים כבר במהלך חקירותו במשטרת שהMASTER לשמה הסביר את ידו הייתה שלא לאפשר לחוקרים לאזוק אותו (ת/1 ש' 41),DOI בכך כדי להציג על כך שהתקיים היסוד הנפשי הדרוש להרשותה בעבירה זו.

לאור האמור מצאתי להרשייע את הנאים גם בעבירה לפי סעיף 47(א) לפס"פ.

26. לגבי האישום השני, דברי הנאים לאדר: "תזהר אני אדחף לך את המפרק לעין, עד הבית אני אגיע אליו", במצב הדברים בו נאמרו, מהווים איום כלפי אדר לפגיעה פיזית שלא כדין, בכוונה להפחידו או להקינטו. מדובר בפגיעה כפולה - הן פגיעה פיזית מידית באדר שהוליך את הנאים והיא חשוף לפגיעה בעינו, והן פגעה רחוכה יותר של הגעת הנאים לביתו של שוטר הממלא תפוקתו כדין ופגיעה בשוטר בדרך כלשהו, בהינתן שאין לנאים כל סיבה לבוא אל השוטר, אלא במטרה להרע לו.

.27 אשר על כן מצאתי להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ח, 28 נובמבר 2017, במעמד הצדדים